

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2023, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/editura.Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
[www.Hyperliteratura.ro/produs/
caine-negru-porumbel-ratacitor](http://www.Hyperliteratura.ro/produs/caine-negru-porumbel-ratacitor)

Redactor și corector: Andrei Ruse
Tehnoredactor: Dan Iancu

Coperta: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Răzvan Stanciu

Tiraj 1 (iulie 2023): 500 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂVAN, RADU

Câine negru, porumbel rătăcitor / Radu Găvan. - Bucu-
rești : Hyperliteratura, 2023
ISBN 978-606-9671-29-0
821.135.1

**Radu
Găvan**

Câine negru, porumbel rătăcitor

Hyperliteratura

La poalele muntelui, sub privirea lunii, o casă șubredă tremură din toate încheieturile; cuprins de friguri, lemnul putred se vaită, purtate de vânt gemetele-i înfiorate se întind prin ceață, rătăcesc printre tufișuri, pe rând se aștern în groapă, apoi se destramă, căutând cumva uitarea. Din înălțimi, o lumină ca o șoaptă în abis coboară.

În noapte, o scândură aruncată în țărână spune o poveste, da, lemnul îngână la nesfârșit, în timp ce plouă și câinii negri privesc de pe marginea râpei, ascunși în tufișuri, printre frunze, blăniile lor ca smoala lucind în bătaia moale a lunii. Vântul rece șuieră a moarte și ploaia șoptește și scândurii i-au crescut fire de păr blond pe scalpul ruginiu. Lumina albă mătură crestele brazilor, acoperișul ros de ploaie, pământul reavăn, apoi se lasă încet în surpătură și îi cuprinde trupul. Luna privește obrazul murdar de noroi, sânii fleșcăiți, pielea albă pătată, ochii larg deschiși și buzele strânse.

1.

Eram aici la amiază, spune scândura privind luna, făcând ce știu eu mai bine, adică nimic, zăceam lângă casa lui Nea Caisă, așteptând o ploaie sau niște furnici să mă scarpine sau să mă răcorească și a apărut mașina asta roșie decaptabilă, iar la volan era un tip cu ochelari de soare și lângă el o fată blondă cu ochii mari și țâțe mari și buze groase, până și mie, care-s doar o scândură, mi-a plăcut și m-am făcut mai tare ca de obicei.

Au oprit la câțiva metri de casă și au coborât, tipul avea niște cizme de cowboy și gagica niște craci trăsnet, după care au intrat în casă și după o vreme s-au auzit tot soiul de zgomote, bufnituri și gemete, nu mai venea ploaia, dar era bine, am ascultat și după vreo juma' de oră s-a făcut iar liniște și am adormit buștean (mă scuzați, nu mă pot abține), iar când m-am trezit se întunecase și o vreme nu s-a mai întâmplat nimic, dar

după-ai s-au auzit țipete și voci rele și ușa s-a dat de perete și găgica a ieșit afară și era exact așa cum trebuie, doar că era furioasă (acum, că mă gândesc mai bine în lumina celor petrecute, cre' că era mai mult speriată) și țipa de mama focului, doar că nu era nimeni s-o audă, în afara tipului care ieșise și se uita la ea, și a mea și, mă rog, cine mai pândea în noapte. Apoi, fără să mă avertizeze, tipul m-a privit și s-a aplecat și m-a cuprins în palmă (avea pielea transpirată și mirosea ciudat, a futai și furie, și poate ceva frică sau nebunie) și pământul s-a învârtit brusc de m-a luat cu amețeală și am simțit ceva lovindu-mă tare și un țipăt groaznic chiar lângă mine și o răsuflare dulceagă și găfâită, apoi totul s-a repetat – amețeala, lovitura, țipătul, horcăiala, nu știu de câte ori, ceva mă gădila și ceva lipicios mă mânjea, apoi m-a aruncat și am căzut la pământ și atunci am privit în ochii gagicii și acolo nu mai era nimic.

Apoi am auzit motorul mașinii și vântul a început să bată tare, pe urmă motorul s-a îndepărtat și am rămas singuri o vreme și după-ai niște câini au coborât

în râpă și au rupt bucăți din ea și unul dintre ei a urinat pe mine, apoi a venit ploaia, iar câinii au plecat și am rămas iar singuri.

2.

M-am jucat o vreme prin părul ei, spune vântul, era blond și mățos, iar uneori o gâdilam pe la nas și atunci strănuta sau zâmbea, nici ea nu știa prea bine de ce, dar eu știam.

Fata era îndrăgostită de el. Îi purtam răsul spre cer, îi atingeam pleoapele, o știam, da, și el o știa, o știa prea bine. I-am însoțit printre munți și prin câmpii, le-am ascultat vocile, mai mult pe-a ei, el nu prea vorbea și, într-un fel, am știut de atunci. Am știut din privirea lui, din felul în care își ținea capul aplecat într-o parte și buzele lipite și, mai ales, din mirosul lui, nu duhnea, nici vorbă, însă avea un iz, cum să spun, un iz de stătut, ca și când ar fi putrezit pe dinăuntru. Ori de câte ori îl atingeam, simțeam asta și era de parcă mă frecam de un cadavru, cunosc bine senzația și nu e prea plăcută, nu, domnule, nu și nu. Apoi mă jucam iar prin părul ei și pe obrazul ei

moale, îi răcoream fruntea și câteodată ardea de zici că era cuprinsă de febră. El, în schimb, era calduț, uneori rece, niciodată fierbinte.

Am știut-o, da, dar ce puteam face? Eu observ și uneori pot scoate arborii din rădăcini, pot dărâma case și pot asmuți valurile, dar atunci nu aveam ce face.

Era un ucigaș, o știam, dar ea îl iubea și nu știa.

I-am petrecut până la casa lui Nea Caisă, care, la fel ca întotdeauna, aștepta căzută într-o parte, și ei au intrat în casă, iar eu am rămas afară, mângâind ferestrele și privindu-i.

Apoi, după ce el a plecat și câinii au coborât la ea, am urlat și am țâșnit spre cer și am zburătăcit norii și a început să plouă, și câinii au fugit și s-au ascuns, iar eu am rămas acolo, ajutând ploaia să îi spele trupul.

3.

Ascultați-mă, doamna' polițist, spune Nea Caisă, să vă zic pe șleau cum a stat lucrurile. Eram și io la crâșma lui Leo Chioru, că mă chemase să vorbim ceva, nu contează, stăteam la locul meu, nu deranjam pă nimenea. Și Leo mă lăsa'n pace, că eram liniștit și-mi vedeam de păhărelul meu, îmi lăsase și sticla pe masă, că e băiat bun, Leo, păcat c-a înnebunit nevastă-sa într-o noapte și i-a scos ochiul drept c-o furculiță. E băiat bun, da-i place pizda cam mult, dacă mă înțelegeți. Și cutra aia de nevastă-sa nu prea înghițea treaba asta, așa că'n noaptea aia, pe când bătrânu' Leo trăgea la aghioase, a luat furculița și i-a răsucit-o'n ochi cum scoți gălbenușu' la ou. Ha, ha. Bună asta. Cum scoți gălbenușu'. Și cam asta a fost cu ochiu'. Măcar a scăpat de nebună, că a fugit și nici dracu' n-a mai auzit de ea. Doar că săracu' Leo cam doarme iepurește de atunci, că

nu știi cân' se întoarce și ce-i mai scoate sau taie. Mă rog, și cum stăteam la masă și mă pileam temeinic, de mă luase așa o moleșeală plăcută, se deschide ușa și intră un nene ș-o fată. Tipu' avea o pălărie trasă pă față și niște ochelari de soare mari, mari, de cucoană, de-i acoperea juma' de meclă, zici că era deghizat sau așa ceva și era înalt și arăta ca un domn, distins și 'nțolit și toate cele. Ce era cel mai mișto la el era cizmele, tare faine, vă zic, din piele de crocodil, șmechere rău.

Era un domn, da, da' avea o atitudine din aia țapănă, de bulangiu, de-ți venea să-l iei la poceală. Fata, în schimb, avea chip de înger, vă jur. Am văzut-o și mi-a rămas degetele 'nțepenite pe pahar. Leo săracu' a 'nțepenit și el la bar, privindu-i cu ochiu' ăla zbanghiu al lui. Nu mai era nimeni în afară de noi patru 'n crâșmă, da' așa e de obicei la ora aia. Gagiul nici că s-a uitat la mină, dar ea mi-a zâmbit și momentu' ăla când i-am prins privirea a fost așa frumos că mi-a venit să plâng și mi s-a făcut rușine ș-am lăsat capu-n jos. Dup-aia s-a așezat lângă el la masă și Leo s-a dus ș-a vorbit cu ei și după le-a adus două beri. Mă uitam la ei pe furiș. Fata

LIBRIS | WE KNOW BOOKS
bea bere și râdea și avea cel mai frumos răsset din lume, se lumina încăperea, să mor io' dacă mint. Fata lumina grota aia nenorocită și ne făcea și pe mine și pe Leo mai buni. Scotea divinul din noi la iveală sau ceva de genu'. Era aproape de mine, da n'auzeam ce zicea, că vorbea în șoaptă. Arăta ca niște îndrăgostiți, dacă mă întrebii, doar că el nu era pe măsura ei, nu domnule, nici vorbă!

Și cum stăteam așa, cugetând la injustețea vieții, tipu' se ridică și vine la mine. Se oprește lângă masă și mă întrebă politicos dacă poa' să ia loc. Mă uit la el ca la felu' paișpe și îi zic că da. Fata, cu spatele la mine în continuare, nici nu ne băga în seamă. S'așază tipu' și zice – Ce mai faceți, domnule? de parcă vorbea cu vreunu' de teapa lui. Am stat la un metru dă el, da' vă jur că nu mai știu cum arată. Poate dacă l-aș revedea... Oricum, avea mecla ascunsă ca-n filmele cu șpioni. Știu doar că era bărbierit ca-n palmă. În fine, mă dezmeticesc și zic – Bine, domnule, și el – E o vreme frumoasă, nu credeți, și eu zic – Așa-i, a naibii de frumoasă, și mă uit la fată, iar el îmi prinde privirea și mă întrebă

dacă locuiesc aproape, iar eu îi arăt cu deștu' pe geam și zic – Uite-acoloșă, și el se uită la munți, după care mă întrebă în șoaptă dacă nu vreau să fac niște bani, și eu casc ochii mari și zic că da, cum naiba să nu, iar el zâmbește de mă ia cu fiori, că avea niște dinți galbeni de moș, sau poate așa bătea lumina, dracū' știe, mă sperii și vreau să dau înapoi, da' el scoate banii și pare că-s destul de mulți, pentru mine, cel puțin, și șoptește că ar avea nevoie de un loc, pentru el și gagica lui, undeva unde să nu-i deranjeze nimenea, da' nimeni, înțelegi?, zice și zâmbește în continuare de mă bagă'n boală, da' apoi mă uit la banii ăia blestemați de-i tot flutura între dește și mă trezesc că zic: – Domnul meu, ați apelat la cine trebuie, iar el râde de mă ia cu leșin și zice că se bucură, apoi zice că are nevoie până mâine dimineața și zâmbește iar, da' chinuit, dacă mă'nțelegi, ca și când l-ar durea ceva și s-ar strâmba, și zic: – Bine, nu-i problemă, oricum până diseară o să fiu beat de n-o să mai știu nici cum o chema pe mama, darămite să mai conduc, iar el a zâmbit iar ca un afurisit și a zis: Bine!